

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kiss Krisztián ügyvéd (címe 1.) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (címe 2, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt alperes neve Zrt. (alperes címe.) alperes ellen személyiség jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. június 26. napján kelt 15.P.23.922/2018/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

- [1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az alperes megsértette felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az alperes által üzemeltetett www.....hu internetes portálon 2018. március 28. napján megjelent cikkben azt állította, hogy felperes áttért a muszlim hitre. Kötelezze az alperest arra, hogy felperes személyiségi jogának megsértéséért magánlevél útján fejezze ki sajnálkozását felperes részére, amelyben a jogsértés tényét elismeri. Jogosítsa fel a felperest a levél általa megválasztott módon történő nyilvánosságra hozatalára. Kötelezze az alperest 400.000 forint sérelemdíj és ennek 2018. március 29. napjától a kifizetésig járó kamatainak megfizetésére.
- [2] Az alperes a kereset elutasítását kérte, mert álláspontja szerint a jóhírnév megsértésének törvényi feltételei nem állnak fenn, a sérelmezett közlések nem valótlanok, objektíve nem sértőek és nem alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Hivatkozott arra, hogy maga a felperes a keresetében sehol sem nyilatkozik egyértelműen és kifejezetten úgy, hogy sohasem volt muzulmán hívő, ehhez képest a 31.P.21.677/2018. számon folyamatban lévő ügyben tanúként kihallgatott önálló bírósági végrehajtó egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a felperes neki muzulmán hitűnek vallotta magát, akit nem érdekel a keresztény Karácsony, mint ünnep. Csatolta a tanúvallomást tartalmazó jegyzőkönyvet, amely egyértelműen bizonyítja a sajtóközleményben szereplő állítás valóságtartalmát. Hivatkozott arra, is hogy hiányzik a tényállítás sértő jellege, mert, ha valakit muszlim hitűnek neveznek az objektíve nem tekinthető sértő jellegűnek és nem lehet alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Álláspontja szerint a felperes közszereplő, ami miatt fokozott tűrési kötelezettség terheli.

A jogkövetkezmények körében előadta, hogy a felperes által kért sajnálkozó magánlevél indokolatlan és eltúlzott. A sérelemdíj iránti igény tekintetében pedig hangsúlyozta a felróhatóságának hiányát, valamint hivatkozott arra, hogy a felperesnek kell bizonyítania a személyét ért tényleges hátrányokat, amelyeket meg sem jelölt keresetlevelében.

- [3] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www....hu internetes portálon 2018. március 28. napján megjelent cikkben azt állította, hogy a felperes áttért a muszlim hitre. Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül elégtételként a felperes személyiségi jogának megsértéséért fejezze ki sajnálkozását magánlevél útján, amelyben a jogsértés tényét elismeri. Feljogosította a felperest, hogy a magánlevelet az általa megválasztott módon nyilvánosságra hozza. Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 400.000 forint sérelemdíjat, valamint ezen összeg után 2018. március 29. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, továbbá 180.000 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal útján - 36.000 forint eljárási illetéket.
- [4] Ítéletében ismertette Magyarország Alaptörvénye I. cikk (1) bekezdését, II. cikket, a VI. cikk (1) - (3) bekezdését, a VII. cikk (1) bekezdését. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §, 2:43. § és a 2:45. § (1) és (2) bekezdését. Azt rögzítette, hogy a személyiségi jogok általános védelméről szóló címből kitűnően a Ptk. által bevezetett, az Alaptörvény rendelkezésein alapuló generálklauzula alapján bármely személyiségi jog védelmét biztosítja, nevesített személyiségi jogok között feltünteti a felperes által hivatkozott jóhírnév megsértését. Eseti döntésre utalva azt is rögzítette, hogy a személyiségvédelem egyik sajátos, és a személyiségi jogi pert megelőző eszköze a sajtó-helyreigazítás, a két eljárásban lényegében ugyanazok a körülmények vizsgálandók és ugyanazok az iránymutatások, bírósági eseti döntések irányadók (BDT2012. 2653). Ismertette ezért a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma által a sajtó-helyreigazítási perekre irányadó, ám a személyiségi jogi perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalását és a PK 14. számú állásfoglalás releváns részét. A perbeli jogvita eldöntésében irányadónak tekintette az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB, és az abban hivatkozott 30/1992. (V. 26.) AB, 37/1992. (VI. 10.) AB, a 165/2011. (XII. 20.) AB és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatokban kifejtetteket. Azt állapította meg, hogy a jelen perrel érintett közlés apropóját adó esemény a két - országgyűlési képviselői és időközi polgármester - választás volt, amelyekhez kapcsolódóan a felperes személyén keresztül kívánta a cikk írója a korábban a felpereshez köthető pártot, illetve annak jelöltjét negatív színben feltüntetni és ezzel választási esélyeit csökkenteni. Tekintettel azonban arra, hogy a felperes maga e választásokon semmilyen szerepet nem töltött be, saját személyében nem volt érdekelt, a választásokhoz kapcsolódóan közszereplőnek sem lehet minősíteni, a választásokhoz kapcsolódóan semmilyen fokozott türeli kötelezettség nem terhelte. Kitért arra, hogy sajtó-helyreigazítási perben jogerős bírósági határozat állapította meg, miszerint a sajtóközleményben szereplő, a felperes személyét illető tényállítások valótlanok voltak.

A további vizsgálat tárgyát az állítás sértő jellegének megléte, avagy hiánya képezte. Úgy ítélte meg, hogy annak a valótlan ténynek az állítása, mely szerint valaki muzulmán/muszlim, alkalmas az adott személy negatív társadalmi megítélésének kiváltására. Köztudomású ténynek tekintette, hogy a mai Magyarországon a köznapi szóhasználatban - egy célzott propaganda-tevékenység

eredményeként az erre fogékony emberek esetében - a muszlim/muzulmán kifejezés, ilyen vallásra utalás, olyan negatív, pejoratív tartalmat nyert, amely szerint az ilyen vallású, meggyőződésű vagy ilyen többségi vallású országban élő, onnan származó személy humán értékeket nem becsülő, nem tisztességes, bűncselekmények elkövetésétől nem tartózkodó természettel bír. Ugyancsak eseti döntésre utalva azt is kifejtette, hogy a jogsértés megállapításánál nem az érintett személy szubjektív érzését, hanem azt kell vizsgálni, hogy a közmegítélés alapján sértőnek lehet-e minősíteni az adott valótlan tényállítást. Mindezek nem zárják ki annak értékelését, hogy az adott környezetben kialakult értékítélet milyen szerepet játszik az érintett személy megítélésében, de a bíróság e körülményekre csak akkor alapíthatja érdemi döntését, ha a felperes ezekre hivatkozik.

A Ptk. 2:51. § és 2:52. § rendelkezései alapján a felperesnek mind az objektív, mind a szubjektív jogkövetkezmények alkalmazása iránti kérelmét megalapozottnak találta. A sérelemdíj iránti igény körében hangsúlyozta, hogy a jogalkotó a bírói gyakorlatban kialakult, az úgynevezett köztudomású-doktrínát emelte jogszabályi szintre, amikor rögzítette a 2:52. §-ának rendelkezései között, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges. Tehát a nem vagyoni sérelmek egy részének jogsértésre visszavezethető bekövetkezését köztudomású tényként bizonyítottnak fogadta el. A felperesnek a konkrétan megjelölt nem vagyoni sérelmeit - ismeretségi körbe tartozó személyekben esetlegesen kialakuló negatív megítélés, magyarázkodásra kényszerülés, mind az ő, mind családtagjai részről, egyesek bizalmának elvesztése és közvetetten munkahelyének elvesztése - alaposnak és elfogadhatónak találta függetlenül attól, hogy a hátrányok ténylegesen bekövetkeztek-e.

Nem osztotta az alperesnek a felróhatóság hiányával kapcsolatos védekezését, mert a cikk szerzője nem tanúsította a Ptk. 1:4. § (1) bekezdése szerinti, az adott helyzetben általában elvárható magatartást.

A sérelemdíj összegének meghatározásánál figyelemmel volt a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére és a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására, a közlés apropóját adó eseményre és arra is, hogy a sérelemdíj, mint szankció funkciója kettős: egyfelől kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében, másfelől magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében.

Az alperest a Pp. 83. § (1) és 101. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint számított perköltség, valamint a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. § és 3. §-a alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték megfizetésére.

[5] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján változtassa meg és a felperes keresetét teljes terjedelmében utasítsa el.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaira alapította azzal, hogy az érdemi ellenkérelmében, továbbá az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataiban foglaltakat fenntartotta.

Álláspontja szerint alaptalanul hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy önmagában azért, mert egy sajtóperben már helyreigazításra kötelezték alperest a valótlan tény állítása egyértelmű. A sajtóperben hozott ítélet ugyanis semmilyen formában nem köti a személyiségi jogi perben eljáró bíróságot. Hivatkozott az A/2 alatt csatolt - a 31.P.21.677/2018/16. számon folyamatban lévő ügyben ... önálló bírósági végrehajtó által tett - nyilatkozatra, amiben az érintett büntetőjogi felelőssége tudatában akként nyilatkozott, hogy a felperes neki muzulmán hitűnek vallotta magát, akit nem érdekel a keresztény karácsony, mint ünnep. Alperes a ...tól származó információk alapján

alappal vonhatta le azon következtetését, hogy felperes áttért a muszlim hitre, ezért a valótlan tényállítás hiánya miatt, a kereset elutasításának lett volna helye.

Nem állapítható meg az sem, hogy az átlagolvasó szemében a muszlim kifejezés negatív, pejoratív tartalmat jelent. Álláspontja szerint a muszlim vallású embereknek ilyen társadalmi megbélyegzettsége nincs. Az elsőfokú ítélet úgy fogalmaz, hogy ez a negatív jelentéstartalom „erre fogékony emberek” tekintetében áll meg. Azt ugyanakkor elmulasztja kibontani, hogy az erre fogékony emberek kifejezés mit takar, a teljes magyar társadalmat, annak többségi részét vagy kisebbségi részét. Az elsőfokú ítélet úgy fogalmaz, hogy ez a negatív jelentéstartalom „a muszlim vallású országban élő, onnan származó ember” vonatkozásában áll fenn. Felperes nem ilyen személy, így az elsőfokú bíróság logikája emiatt is alapjaiban hibás. Felperes egy magyar ember, aki áttért a muszlim hitre. Ennek a közlésnek nincs sértő jellege, még az elsőfokú ítélet hibás logikája esetén sem.

A sérelemdíj szempontjából nem megfelelően mérlegelte az elsőfokú bíróság az alperes felróhatóságának hiányát. Alperes egy olyan forrásra alapította közlését, aki később tanúként is megjelent a bíróságon és tanúvallomásával igazolta azt, hogy felperes neki muzulmán hitűnek vallotta magát. A sajtó ellen indított személyiségi jogi perekben a mérlegelés részévé kell tenni azt a körülményt is, hogy ha az újságíró a szakma szabályai szerint jár el, a sajtó felelőssége korlátozott. Megítélése szerint jelen esetben egyértelműen megállapítható a vonatkozásában a felróhatóság hiánya, amelyet az elsőfokú bíróság tévesen nem vett figyelembe.

Álláspontja szerint a felperes által kért sérelemdíj rendkívül eltűzött. A valótlan tényállítás, a sértő jelleg, a felróhatóság és az alperesnek ténylegesen okozott immateriális hátrány hiánya miatt a sérelemdíj mellőzésének lett volna helye.

- [6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Álláspontja szerint téves az alperes azon érvelése, hogy a sajtó-helyreigazítási perben hozott jogerős döntés nem vehető figyelembe. Álláspontja szerint az abban megállapítottakat egy tanú vallomása nem ronthatja le. Ezen túlmenően következtetésként a perben sérelmezett közlést nem lehet értékelni, figyelemmel arra is, hogy a felperest az alperes nem kereste meg, álláspontját nem ismerhette meg.

A közlés sértő jellegével kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy az alperes a „muszlim” kifejezést használta, nem pedig a „buddhista,” vagy „hindi” kifejezést, amiből nyilvánvaló, hogy célja a felperes lejáratása és ezen keresztül a választási kampány befolyásolása volt. A nemzeti, radikális politikai nézetei, ilyen típusú nézeteket valló mozgalmakban való részvétele alapján az általa vallott eszmékkel ellentétes, célzott állítások tényként történő közlése a jóhírnév szándékos megsértését jelenti. Saját környezetében, baráti körében, emberi kapcsolataiban magyarázkodásra kényszerült az alperesi valótlan állítás miatt. Az őt nem ismerő személyek az alperesi állítás alapján azt gondolhatják, hogy egy nemzeti radikálisból muszlimmá vált, ami negatív jelentéstartalommal bír. Az egyszerű olvasó - alperesi állásponttal szemben - nem tesz különbséget muszlim országban született ember, vagy éppen az esetben magyar születésű iszlám vallású ember között.

Az alperes felróhatóan járt el, mert az újságíró a felperest nem kereste meg.

Előadta, hogy az alperes a sérelemdíj eltűzottsága körében az indokait nem fejtette ki.

Kérte, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest 20.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére a csatolt költségjegyzék szerint.

- [7] A fellebbezés nem alapos.

- [8] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, kifejtett indokai többségét azonban nem osztotta. Ez azonban nem eredményezte azt, hogy a megismert tényekből az elsőfokú

bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, a tényeket másképp minősítse [Pp. 369. § (1) bekezdés c) pont].

A felperes politikus, pártjának ismert tagja, túrni köteles a tevékenységét övező közfigyelmet. Ez a minősége független attól, hogy az éppen aktuális választáson személyesen indul-e. A választásokon a választópolgárok alapvetően politikai nézeteiket igyekeznek érvényre juttatni az induló pártok felé szavazataik útján kifejezett támogatásuk által. Az önkormányzati választások esetén ugyan a pártpolitika háttérbe kerülhet, de nem szorul ki a befolyásoló tényezők közül. Nem helytálló ezért az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy miután a felperes nem indult az aktuális választásokon a választásokkal összefüggésben nem lehet közszereplőnek tekinteni.

A politikusoknak lényegében minden megnyilvánulása felkeltheti a közvélemény figyelmét, mert magatartásuk, mindennapi ténykedésük is hozzájárul ahhoz, hogy az általuk képviselt politika hitelességéről a polgárok meggyőződhesse. Ez az érdeklődés adott esetben kiterjedhet magánéletükre, avagy családtagjaik viselt dolgaira is. A közvéleménynek nem csak a politikusok nyilvános szereplései, a hozzájuk irányítottan eljuttatott mondanivalók megismeréséhez van joga, hanem arra is, hogy az adott politikus által hirdetettek valóságáról, őszinteségéről is meggyőződhesse [EJEB, Kurhauvaara és Iltalehti kontra Finnország (53678/00), 2004. november 16.].

Arra helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében, hogy a sajtóperben hozott ítélet önmagában nem elégséges annak eldöntéséhez, hogy a sérelmezett közlés tényállítás-e vagy vélemény, az valós-e vagy valótlan. A sajtóper ugyanis jellegénél fogva nem alkalmas minden releváns bizonyíték beszerzésére. Az alperes nincs elzárva attól, hogy személyiségi jogi perben a megengedőbb bizonyítási szabályokkal élve újabb, korábban még el nem bíralt bizonyítékra hivatkozva számára kedvezőbb döntés meghozatala mellett érveljen. Jelen esetben azonban az alperes a korábbi ítéleti megállapítással szemben olyan tanúvallomásra hivatkozott, amely a sajtó-helyreigazítási perben ismert volt, annak tartalmát az eljáró bíróság döntése meghozatalakor már értékelte. Ilyen körülmények között legalább azon érveit kellett volna felsorakoztatni jelen perben, hogy miért kívánatos a korábbtól eltérő megállapításra jutni. Ezen érveléssel azonban az alperes adós maradt.

Mindezeket túlmenően a másodfokú bíróság megítélése szerint nem alkalmas a tanú vallomása annak alátámasztására, hogy a felperes hitbéli meggyőződése megváltozott. A végrehajtó és a felperes közötti beszélgetésnek nem ez volt ugyanis a tárgya. A végrehajtó feljegyzéseiből, vallomásából az következtethető, hogy a felperes minden eszközzel igyekezett a végrehajtót az általa kívánt eljárási magatartásra rábírt. Ezen célja elérése érdekében számos olyan kijelentés hangzott el a részéről, amelyek nyilvánvalóan alaptalanok voltak. A végrehajtó által a jelen perrel érintett kijelentés megtételének szövegbeli környezetéből nem lehet arra következtetni, hogy a felperes ténylegesen vallási meggyőződéséről beszélt volna. Nyilatkozatai inkább voltak olyanok, melyekkel a végrehajtó hivatkozásait igyekezett elhárítani, alapjukat ellehetetleníteni.

Mindebből az következik, hogy a felperes által sérelmezett közlés tényállítás, melynek valósága nem bizonyosodott be. E körben a cikkben is szereplő fénykép nem értékelhető. A felperes azt nem vitatta, hogy a kép a közösségi oldaláról származik az azonban a képhez fűzött kommentárral - „Az igazi barátság közös elvek és megbonthatatlan szövetség mentén sejlik fel...” - a cikk és a sérelmezett közlés szempontjából is értelmezhetetlen.

A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértése abban az esetben állapítható meg, ha a valótlan tényközlés az érintett személyt sértő is. Ennek megítélése során nem az érintett személy egyéni érzékenysége, hanem a társadalmi közfelfogás az irányadó. A másodfokú bíróság megítélése szerint e körben valóban figyelembe vehetők a köztudomású tények. Az elsőfokú bíróság által e

körben kifejtettek azonban nem oszthatók, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásából az erre vonatkozó részt mellőzi (8. oldal 3. bekezdés).

[9] Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy a muszlim vallású embereknek olyan általánosan elfogadott társadalmi megbélyegzettsége nincs, mint amelyre az elsőfokú bíróság ítéletében utalt. A közlés sértő jellegét nem a vallás mibenléte, minősége jelenti, hanem az, hogy a felperest olyan személynek láttatja, aki hitbéli meggyőződését megváltoztatta, függetlenül attól, hogy ilyen változtatás minden embert szabadon megillet. Az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése alapján ugyanis a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadsága magában foglalja a vallási vagy más meggyőződés megváltoztatásának szabadságát is. Önmagában ezért az ezen szabadsággal való rendelkezés nem minősülhet sértőnek.

A felperes azonban politikus, akivel szemben a közvélemény az átlagosnál kritikusabb. Joggal veti össze magánéleti viselkedését a közéletben tanúsított magatartásával, megnyilatkozásaival. Nyilvánvaló és jogos igény, hogy a róla kialakult kép valótlan állítások nyomán ne torzuljon. Noha a vallási meggyőződés általában az emberek legbensőbb magánügye a politikai pártok, így a politikusok is egy eszmerendszer mellett sorakoznak fel, amelynek sok esetben van valamilyen vallási rétege is. Az emberek sokszor ennek mentén tartanak támogatandónak vagy elutasítónak egyes pártokat, politikusokat. A felperes megítélése szempontjából ezért lényeges, hogy e körben valótlan közlés róla ne jelenlen meg. Ezen túlmenően az alperesi állítás a felperes őszinteségét is megkérdőjelezi, amikor lényegében arról értekezik, hogy a felperes a nyilvánosság tudta nélkül változtatott vallásán, hiszen mindez egy végrehajtási eljárásban történt felperesi nyilatkozatból derült ki. Mindezen körülmények összessége eredményezi a valótlan közlés sértő jellegét és nem a választott vallás ténye. Éppen ezért nem értett egyet a másodfokú bíróság a felperes ellenkérelmében kifejtettekkel sem. Olyan jellegű szándékoltság, amelyre hivatkozott a cikkből nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy az alperes a felperes jóhírnevét megsértette és alkalmazta a felperes által kért jogkövetkezményeket. Az alperes fellebbezése az elégtételadásra vonatkozó rendelkezés körében indokokat nem tartalmazott. A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlat által elfogadott módon rendelkezett a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogkövetkezménnyről.

A sérelemdíj vonatkozásában sem értett egyet a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakkal. Az elsőfokú bíróság indokait e körben lényegében osztja. Tévesen hivatkozik az alperes arra, hogy magatartása a tanú vallomásának ismeretében nem volt felróható. Az Smtv. 10. § és 13. § alapján a sajtó kötelezettsége a közvélemény hiteles tájékoztatása. Az alperes arra nem hivatkozott, hogy a cikk megjelenése előtt maga győződött meg a közölt információ hitelességéről, a végrehajtóval az újságíró személyesen beszélt. A tanú vallomására csak, mint a közlése utóbb történő igazolására utalt. Ebből az következik, hogy a szakma szabályait nem tartotta be, amikor egy ellenőrizetlen, a felperes megítélését jelentős mértékben befolyásoló információt tett közzé.

A perben lefolytatott bizonyítás alapján pedig egyértelműen megállapítható - túl a köztudomásúnak tekinthető tényeken -, hogy a felperes szűkebb környezetében jelentős visszhangot váltott ki a perbeli írás. Azzal összefüggésben a felperes konkrétan védekezni kényszerült.

Mindezek a körülmények az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj leszállítását nem indokolták, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[10] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek az ügyvédi munkadíjat és a Magyar Állam javára a le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bírósága 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2020. február 19.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

Vojnitsné dr. Kisfaludy Atala Katalin s.k.
bíró